

konkret vurdering må tage stilling til striden mellem de to naboer. Reglen i hegnsloven lider af den ulempe, at den kun omfatter hegn mellem jordbrugsarealer indbyrdes og mellem sådanne og skove. Kommer et læhegn, der oprindeligt er anlagt mellem 2 landbrugsejendomme, således til at støde op til en boligbebyggelse, vil hegnet efter reglerne om hegn ved boligbebyggelse kunne kræves nedkappet til en højde af højst 2 m.

Langt alvorligere er imidlertid det forhold, at hegnsloven ikke yder tilstrækkelig beskyttelse af nutidens læhegn. Systemet i den kollektive læplantning er således baseret på, at træerne vokser op til en højde af ca. 10 m. I det omfang, læhegnet er omfattet af hegnsloven, vil naboen imidlertid kunne kræve læhegnet nedkappet til en højde af fra 5 m (hvor læhegnet står i skellet) til 6,75 m (hvis læhegnet står i den maksimale afstand fra skellet, hvor hegnet er omfattet af hegnsloven). Heroverfor står så at naboen ikke har nogen mulighed for efter hegnsloven at gøre indsigelse mod et læhegn, der står i en større afstand fra skellet end 1,75 m, uanset læhegnets højde.

Ved de i § 4, stk. 1, og § 6, stk. 2, foreslåede regler vil situationen for henholdsvis naboen og læhegnsejeren blive som følger:

Naboen vil, medmindre han selv har været med til at aftale noget andet, blive tilsikret, at læhegnet plantes i en sådan afstand fra skellet til hans ejendom, at denne ikke bliver generet af udhængende grene og rodsrud fra læhegnet. Naboen skal herefter acceptere en større læhegnshøjde end hidtil inden for 1,75 m ejendomsskellet, men til gengæld vil han få ret til at kræve den lovlige læhegnshøjde – 10 m – overholdt i et 10 m-bælte fra ejendomsskellet.

Læhegnets ejer må for fremtiden plante sit læhegn i en større afstand fra skellet end hidtil, men får ret til at holde en større hegnshøjde end hidtil inden for en afstand af 1,75 m fra skellet. Til gengæld må ejeren affinde sig med, at naboen får ret til at kræve nedkapping af læhegnet inden for en væsentlig større afstand fra skellinien end tidligere.

Reglen i § 6, stk. 2, vil også finde anvendelse i det indbyrdes forhold mellem flere ejere af det samme læhegn, jf. foran under bemærkningerne til § 5, med mindre disse har aftalt en anden højde.

Til § 7

Tilsvarende bestemmelser findes i hegnslovens § 18, stk. 1, og § 19, stk. 1.

Til § 8

Tilsvarende bestemmelser er indeholdt i hegnslovens § 22, dog er tidsrummet – af hensyn til risikoen

for markskader – ændret fra mellem 1. november og 1. maj til mellem 1. november og 1. april. Overskridelse af grænserne for den i § 8 fastlagte færdselsret på nabogrunden vil evt. kunne straffes som overtrædelse af § 17 i lov om mark- og vejfred.

Ved *stk. 4* foreslås en generel erstatningspligt for skader opstået på naboejendommen i forbindelse med vedligeholdelse eller renholdelse af læhegn, og hegnsynet foreslås tillagt kompetence til at afgøre erstatningsspørgsmålet, hvor parterne (i praksis ofte deres forsikringsselskaber) ikke kan opnå enighed herom. Da de af kommunerne i medfør af hegnsloven udpegede hegnsynsmænd i almindelighed også er udpeget som vurderingsmænd i henhold til lov om mark- og vejfred, vil der i de fleste hegnsyn allerede være en sagkundskab med hensyn til vurdering af markskader o.l. Det fremgår ikke af erstatningsreglen i hegnslovens § 22, stk. 3, hvilken myndighed der skal afgøre erstatningsspørgsmålet efter hegnsloven, men det antages støttet på hegnslovens § 42, stk. 2, at hegnsynet har kompetence til at afgøre erstatningsspørgsmålet uden ankemulighed.

Til § 9 og § 10

§§ 9 og 10 fastlægger hegnsynets kompetence i henhold til læhegnsløven. Ved tilsidesættelse af forskrifterne i § 5, 2. pkt., vil hegnsynet evt. kunne påbyde arbejdets udsættelse eller standsning, ligesom hegnsynet vil kunne tage stilling til krav fra naboen om rejsning af fælleshegn i henhold til reglerne i hegnslovens kapitel II.

Det må påregnes, at der efter en årrækkes forløb vil kunne opstå ønsker om ændring af en aftale om læhegn indgået i medfør af lovens § 3. Landbrugsstrukturen og driften af de enkelte ejendomme og arealer er undergivet fortsatte ændringer, ligesom f.eks. ejerens helbred og alder kan gøre det naturligt at foretage ændringer i den aftalte fordeling af vedligeholdelsesbyrden. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt ved § 10 at tillægge hegnsynet kompetence til (inden for rammerne af parternes påstande) at fastsætte de fornødne ændringer af en i medfør af § 3 indgået overenskomst. Opstår der i denne forbindelse retsspørgsmål, f.eks. om overenskomstens gyldighed eller fortolkning, må hegnsynet henvise et sådant spørgsmål til domstolene, med mindre parterne er enige om at lade hegnsynet træffe afgørelse i det, jf. § 13, stk. 2.

Til § 11

Bestemmelsen fastsætter, hvem der kan rejse sag for hegnsynet i medfør af læhegnsløven. Der findes ikke nogen tilsvarende bestemmelse i hegnsloven, men det antages i praksis, at der som altovervejende